

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 22 września 2016 r.*

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swobodny przepływ towarów —
Artykuł 34 TFUE — Ograniczenia ilościowe w przywozie — Środki o skutku równoważnym —
Metale szlachetne ocechowane w państwie trzecim zgodnie z ustawodawstwem niderlandzkim —
Przywóz do Republiki Czeskiej po dopuszczeniu do swobodnego obrotu — Odmowa uznania cechy
probierczej — Ochrona konsumentów — Proporcjonalność — Dopuszczalność

W sprawie C-525/14

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 258 TFUE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 20 listopada 2014 r.,

Komisja Europejska, reprezentowana przez P. Němečkovą, E. Manhaeve'a oraz G. Wilmsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Republice Czeskiej, reprezentowanej przez M. Smolka, T. Müllera, J. Vlácilę oraz J. Očkovą, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Republikę Francuską, reprezentowaną przez D. Colasa oraz R. Coesme'a, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: M. Ilešić, prezes izby, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal i E. Jarašiūnas (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: M. Aleksejev, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 lutego 2016 r.,

* Język postępowania: czeski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 3 maja 2016 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swej skardze Komisja Europejska wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że odmawiając uznania niektórych niderlandzkich cech probierczych, a w szczególności cech probierczych urzędu probierczego WaarborgHolland (zwanym dalej „cechami probierczymi WaarborgHolland”), Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 34 TFUE.

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi i przebieg postępowania przed Trybunałem

- 2 Uznawszy, że działanie Puncovní úřad (urzędu probierczego Republiki Czeskiej, zwanego dalej „czeskim urzędem probierczym”), obejmujące odmowę uznania cech probierczych WaarborgHolland, niezależnego urzędu probierczego z siedzibą w Niderlandach, posiadającego oddziały w państwach trzecich, a w rezultacie wymóg oznaczania odnośnych metali szlachetnych dodatkową czeską cechą probierczą, jest sprzeczne z art. 34 TFUE, Komisja w piśmie z dnia 30 września 2011 r. wezwała Republikę Czeską do usunięcia uchybienia i przedstawienia uwag.
- 3 W odpowiedzi na piśmie z dnia 30 listopada 2011 r. Republika Czeska nie zakwestionowała odmowy uznania tych cech probierczych. Państwo członkowskie stwierdziło jednak, że niniejsza sprawa wchodzi w istocie w zakres swobodnego przepływu usług, a nie towarów, a odmowa ta była uzasadniona brakiem możliwości rozpoznania wśród rzeczonych cech probierczych tych, które zostały zastosowane poza terytorium Unii Europejskiej, i odróżnienia ich od cech probierczych zastosowanych na terytorium Unii.
- 4 Po zbadaniu argumentów Republiki Czeskiej zawartych w tym piśmie Komisja w dniu 30 maja 2013 r. skierowała do Republiki Czeskiej uzasadnioną opinię, w której podniosła ona w szczególności, że przepisy traktatu FUE dotyczące swobodnego przepływu towarów znajdują zastosowanie do produktów dopuszczonych do swobodnego obrotu w Unii, a zatem również do produktów pochodzących z państwa trzeciego, które zostały prawidłowo przywiezione do państwa członkowskiego zgodnie z wymogami art. 29 TFUE. Komisja wezwała Republikę Czeską do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do art. 34 TFUE w terminie dwóch miesięcy od otrzymania rzeczony uzasadnionej opinii.
- 5 W odpowiedzi na piśmie z dnia 23 lipca 2013 r. Republika Czeska podtrzymała swoje stanowisko, podkreślając w szczególności, że odmowa uznania cech probierczych WaarborgHolland była uzasadniona koniecznością ochrony konsumentów. Jako że odpowiedź ta nie zadowoliła Komisji, postanowiła ona wnieść niniejszą skargę.
- 6 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 26 lutego 2015 r. Republika Francuska złożyła wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Republiki Czeskiej. Postanowieniem z dnia 24 marca 2015 r. prezes Trybunału uwzględnił ten wniosek.

W przedmiocie wniosku o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania

- 7 W następstwie przedstawienia opinii rzecznika generalnego Republika Czeska pismem, które wpłynęło do sekretariatu Trybunału w dniu 18 maja 2016 r., wniosła o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania, podnosząc w istocie, że „zasadnicza część [tej opinii] oparta jest na szeregu błędnych założeń”.

- 8 Należy przypomnieć, po pierwsze, że statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz regulamin postępowania przed Trybunałem nie dają stronom możliwości złożenia uwag w odpowiedzi na opinię przedstawioną przez rzecznika generalnego (zob. wyroki: z dnia 17 lipca 2014 r., Komisja/Portugalia, C-335/12, EU:C:2014:2084, pkt 45; z dnia 4 maja 2016 r., Komisja/Austria, C-346/14, EU:C:2016:322, pkt 23).
- 9 Po drugie, zgodnie z art. 83 regulaminu postępowania Trybunał może w każdej chwili, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, postanowić o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo, w szczególności jeśli uzna, że okoliczności zawisłej przed nim sprawy nie są wystarczająco wyjaśnione, lub jeśli po zamknięciu ustnego etapu postępowania strona przedstawiła nowy fakt mogący mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia Trybunału, lub też jeśli sprawa ma zostać rozstrzygnięta na podstawie argumentu, który nie był przedmiotem dyskusji między stronami.
- 10 W niniejszej sprawie Trybunał, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, uznaje, że dysponuje informacjami niezbędnymi do wydania orzeczenia oraz że nie należy analizować sprawy w kontekście nowego faktu mogącego mieć decydujące znaczenie dla jego rozstrzygnięcia lub też argumentu, który nie był przedmiotem dyskusji przed nim.
- 11 W tych okolicznościach nie zachodzi potrzeba ponownego otwarcia ustnego etapu postępowania.

W przedmiocie skargi

W przedmiocie dopuszczalności

Argumentacja stron

- 12 Republika Czeska powołuje się na niedopuszczalność skargi w zakresie, w jakim podniesione zostało naruszenie art. 34 TFUE w odniesieniu do „niektórych niderlandzkich cech probierczych”. Wyrażenie to, a także zwrot „w szczególności”, zastosowane przez Komisję w jej żądaniach, wskazują, że przedmiot sporu dotyczy również niderlandzkich cech probierczych innych niż cechy probiercze WaarborgHolland. Tymczasem w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi i w samej skardze Komisja dążyła do wykazania zarzucanego uchybienia zobowiązaniom wyłącznie w odniesieniu do cech probierczych WaarborgHolland. W tym względzie bez znaczenia jest, że spór dotyczy w sposób abstrakcyjny nieuznawania metali szlachetnych, dla których nie jest możliwe ustalenie, czy zostały ocechowane w państwie trzecim lub na terytorium Unii. Należy zatem stwierdzić, że skarga jest niejasna i nieprecyzyjna i że w konsekwencji jest ona dopuszczalna wyłącznie w odniesieniu do cech probierczych WaarborgHolland.
- 13 Komisja twierdzi, że jej skarga jest w pełni dopuszczalna. W wezwaniu do usunięcia uchybienia wskazała ona w sposób ogólny Republice Czeskiej, że zgodnie z art. 34 TFUE jest ona zobowiązana do dopuszczenia towarów, które, po pierwsze, zostały skontrolowane i oznaczone cechą probierczą zgodnie z przepisami państwa członkowskiego Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), a po drugie, były zgodnie z prawem sprzedawane w jednym z państw członkowskich EOG. W uzasadnionej opinii stwierdziła ona ponadto, że Republika Czeska nie wypełnia zobowiązań nałożonych na nią na mocy art. 34 TFUE z uwagi na fakt, że „nie uznawała ona niektórych niderlandzkich cech probierczych”. Wyrażenie to zostało powtórzone w petitum skargi i nie zostało zakwestionowane przez Republikę Czeską.

Ocena Trybunału

- 14 Ponieważ Trybunał może zbadać z urzędu, czy przesłanki przewidziane w art. 258 TFUE w celu wniesienia skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego zostały spełnione (wyrok z dnia 14 stycznia 2010 r., Komisja/Republika Czeska, C-343/08, EU:C:2010:14, pkt 25 i przytoczone orzecznictwo), a skarga nie dotyczy krajowego przepisu ustawodawczego lub wykonawczego, lecz praktyki czeskiego urzędu probierczego, na wstępie należy przypomnieć, że praktyka administracyjna państwa członkowskiego może być przedmiotem skargi o uchybienie zobowiązaniom, jeżeli wykazuje ona pewien stopień trwałości i ogólności (wyroki: z dnia 29 kwietnia 2004 r., Komisja/Niemcy, C-387/99, EU:C:2004:235, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 5 marca 2009 r., Komisja/Hiszpania, C-88/07, EU:C:2009:123, pkt 54).
- 15 W niniejszej sprawie Republika Czeska nie kwestionuje, że praktyka czeskiego urzędu probierczego, o której mówi Komisja i której istnienie instytucja ta wykazała, przedstawiając w załączniku do skargi dwa oświadczenia prezesa tego urzędu, spełnia te kryteria. Państwo członkowskie nie kwestionuje również, że można mu przypisać tę praktykę. Kwestionuje ono natomiast dopuszczalność skargi w zakresie, w jakim jest ona niejasna i nieprecyzyjna.
- 16 Zgodnie z art. 120 lit. c) regulaminu postępowania przed Trybunałem i orzecznictwem odnoszącym się do tego przepisu skarga powinna wskazywać przedmiot sporu, podnoszone zarzuty i argumenty oraz zawierać zwięzłe omówienie tych zarzutów. Owo wskazanie powinno być wystarczająco zrozumiałe i precyzyjne, tak aby umożliwiło stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Trybunałowi dokonanie kontroli. Z powyższego wynika, że podstawowe okoliczności faktyczne i prawne, na których opiera się skarga, muszą wynikać w sposób spójny i zrozumiały z tekstu samej skargi oraz że żądania w niej zawarte powinny być sformułowane w sposób pozbawiony dwuznaczności w celu uniknięcia orzekania przez Trybunał *ultra petita* lub z pominięciem jakiegoś zarzutu (wyroki: z dnia 11 lipca 2013 r., Komisja/Republika Czeska, C-545/10, EU:C:2013:509, pkt 108 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 23 lutego 2016 r., Komisja/Węgry, C-179/14, EU:C:2016:108, pkt 141).
- 17 Ponadto z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w ramach skargi wniesionej na podstawie art. 258 TFUE wezwanie do usunięcia uchybienia skierowane przez Komisję do państwa członkowskiego oraz uzasadniona opinia wydawana przez tę instytucję wyznaczają przedmiot sporu, który od tego momentu nie może zostać rozszerzony. Możliwość przedstawienia przez zainteresowane państwo członkowskie uwag, nawet jeśli nie zdecyduje się ono z niej skorzystać, stanowi bowiem istotną gwarancję wymaganą przez traktat, której poszanowanie jest istotnym wymogiem proceduralnym decydującym o prawidłowości postępowania o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom przez państwo członkowskie. W związku z tym uzasadniona opinia oraz skarga Komisji muszą opierać się na tych samych zarzutach co wezwanie do usunięcia uchybienia rozpoczynające postępowanie poprzedzające wniesienie skargi (wyroki: z dnia 29 września 1998 r., Komisja/Niemcy, C-191/95, EU:C:1998:441, pkt 55; a także z dnia 10 września 2009 r., Komisja/Portugalia, C-457/07, EU:C:2009:531, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 18 Uzasadniona opinia i skarga wniesiona na podstawie art. 258 TFUE powinny zatem przedstawiać zarzuty w sposób spójny i precyzyjny, umożliwiając państwu członkowskiemu oraz Trybunałowi właściwe zrozumienie charakteru zarzucanego naruszenia prawa unijnego, co jest niezbędne temu państwu do skutecznej obrony, a Trybunałowi do oceny wystąpienia zarzucanego uchybienia (wyroki: z dnia 14 października 2010 r., Komisja/Austria, C-535/07, EU:C:2010:602, pkt 42; a także z dnia 3 marca 2011 r., Komisja/Irlandia, C-50/09, EU:C:2011:109, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 19 W niniejszym przypadku, w zakresie, w jakim poprzez użycie zwrotu „niektóre niderlandzkie cechy probiercze” w petitum skargi Komisja obejmuje w swej skardze niderlandzkie cechy probiercze inne niż te, które są w niej wyraźnie wskazane, to znaczy cechy probiercze WaarborgHolland, skarga ta nie

spełnia wymogów regulaminu postępowania i wynikających z orzecznictwa, przypomnianych w pkt 16 niniejszego wyroku, gdyż te inne cechy probiercze nie zostały precyzyjnie określone w tejże skardze, a użycie zwrotu „niektóre” wyklucza, że może on obejmować ogół niderlandzkich cech probierczych.

- 20 Ponadto, o ile wezwanie do usunięcia uchybienia odnosiło się w sposób ogólny do stosowania art. 34 TFUE i związanego z nim orzecznictwa w zakresie metali szlachetnych, o tyle wskazywało ono wyraźnie wyłącznie cechy probiercze WaarborgHolland. Co się tyczy petitum skargi, w stopniu, w jakim odnosi się ono, tak jak treść uzasadnionej opinii, do „niektórych niderlandzkich cech probierczych”, uzasadnienie tej opinii dotyczy wyłącznie cech probierczych WaarborgHolland. W rezultacie nie można również uznać, że wymogi wyrażone w orzecznictwie przypomnianym w pkt 17 i 18 niniejszego wyroku zostały spełnione.
- 21 W tych okolicznościach skargę Komisji należy odrzucić jako niedopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczy ona podnoszonej odmowy uznania niderlandzkich cech probierczych innych niż cechy probiercze stosowane przez WaarborgHolland.

Co do istoty

Argumentacja stron

- 22 Komisja podnosi, że zastosowanie w Republice Czeskiej wobec niektórych metali szlachetnych przywożonych z innych państw członkowskich dodatkowej cechy probierczej niezależnie od faktu, że te metale szlachetne zostały już zgodnie z prawem o cechowane w oparciu o niderlandzkie przepisy i były sprzedawane w Unii, stanowi nieuzasadnione ograniczenie w swobodnym przepływie towarów.
- 23 Republika Czeska nie może w uzasadniony sposób twierdzić, że w celu skorzystania z zasady wzajemnego uznawania metale szlachetne pochodzące z państw trzecich nie tylko muszą zostać dopuszczone do swobodnego obrotu w Unii, lecz w dalszej kolejności muszą być również sprzedawane w państwie członkowskim, którym ponadto jest państwo członkowskie, zgodnie z którego przepisami cecha probiercza została umieszczona – w niniejszym przypadku państwem tym jest Królestwo Niderlandów. Z orzecznictwa Trybunału wynikałoby bowiem, że jeżeli produkty pochodzące z państwa trzeciego zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w Unii, powinny one korzystać z takiego samego traktowania jak towary pochodzące z Unii. W rezultacie swobodny przepływ towarów znajduje zastosowanie do metali szlachetnych o cechowanych w państwie trzecim przez oddział urzędu probierczego z siedzibą w państwie członkowskim, w tym przypadku w Królestwie Niderlandów, i znajdujących się w swobodnym obrocie w Unii.
- 24 Sprzedaż zgodnie z obowiązującymi przepisami jest jednym z wymogów dopuszczenia do swobodnego obrotu, a zatem przesłanką uzyskania statusu towaru unijnego, a nie dodatkowym koniecznym etapem w celu zastosowania zasady wzajemnego uznawania. Ponadto państwo członkowskie dopuszczenia do swobodnego obrotu może różnić się od państwa członkowskiego, którego przepisy regulują cechowanie danych metali szlachetnych. Stanowisko to znajduje w szczególności potwierdzenie w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 764/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającym procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylającym decyzję nr 3052/95/WE (Dz.U. 2008, L 218, s. 21), a także w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającym wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 339/93 (Dz.U. 2008, L 218, s. 30).
- 25 W związku z tym, w sytuacji gdy metale szlachetne zostały dopuszczone do swobodnego obrotu, fakt, że o cechowanie ich nie nastąpiło na terytorium Unii, jest pozbawiony znaczenia.

- 26 Ponadto Komisja przypomina, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału państwa członkowskie nie mogą wymagać nowego ocechowania w odniesieniu do produktów przywożonych z innego państwa członkowskiego, w którym były one zgodnie z prawem sprzedawane i oznakowane cechą probierczą zgodnie z przepisami tego państwa, jeżeli informacje wynikające z tej cechy probierczej są równoważne z tymi wymaganymi przez państwo członkowskie przywozu i zrozumiałe dla konsumentów w tymże państwie. W niniejszym przypadku cechy probiercze WaarborgHolland, nawet jeśli zostały zastosowane w państwie trzecim, są zgodne z przepisami Niderlandów, a informacje wynikające z nich są równoważne z tymi wymaganymi przez Republikę Czeską i zrozumiałe dla konsumentów w tym ostatnim państwie członkowskim.
- 27 Ponadto Republika Czeska nie wykazała, że odnośne ograniczenie jest odpowiednie do zapewnienia realizacji założonego przez nią celu w postaci ochrony konsumentów i nie wykracza poza to, co konieczne do jego osiągnięcia. W tym względzie Komisja zauważa, że WaarborgHolland jest urzędem probierczym podlegającym prawu niderlandzkiemu oraz nadzorowi niderlandzkich władz publicznych i posiadającym akredytację niderlandzkiego organu akredytującego w rozumieniu rozporządzenia nr 765/2008, a władze publiczne zapewniają kontrolę oddziałów urzędów probierczych zarówno w państwach członkowskich, jak i w państwach trzecich.
- 28 Republika Czeska podnosi, że w zakresie, w jakim skarga jest dopuszczalna, jest ona bezzasadna. W pierwszej kolejności państwo członkowskie, po sprecyzowaniu, że jego uwagi odnoszą się wyłącznie do cech probierczych WaarborgHolland, twierdzi, że metale szlachetne ocechowane w państwie trzecim nie mogą korzystać ze swobodnego przepływu towarów gwarantowanego w art. 34 TFUE, nawet jeśli zostały ocechowane zgodnie z przepisami państwa członkowskiego.
- 29 Zasada wzajemnego uznawania w celu jej stosowania wymaga wystąpienia dwóch następujących po sobie etapów, to znaczy dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii zgodnie z art. 29 TFUE, obejmującego dopełnienie wymogów formalnych i pobranie ceł i równoważnych podatków należnych w odnośnym państwie członkowskim, a następnie sprzedaży towaru na rynku tego państwa członkowskiego zgodnie z jego przepisami pozataryfowymi. W niniejszej sprawie taki przebieg zdarzeń nie został zachowany, gdyż o ile odnośne metale szlachetne bez wątplenia zostały ocechowane zgodnie z przepisami niderlandzkimi, o tyle miało to miejsce w państwie trzecim i nie były one przedmiotem sprzedaży na terytorium niderlandzkim.
- 30 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o ograniczenie swobody przepływu metali szlachetnych ocechowanych w Niderlandach, Republika Czeska uznaje, że jest ono uzasadnione koniecznością ochrony konsumentów i proporcjonalne względem tego celu. W tym względzie owo państwo członkowskie podnosi, że nie może odróżnić tych metali szlachetnych od metali szlachetnych, które zostały oznaczone takimi samymi cechami probierczymi w państwie trzecim. Zastosowanie dodatkowej czeskiej cechy probierczej stanowi zatem jedyny środek umożliwiający Republice Czeskiej kontrolowanie wprowadzenia na rynek Unii towarów ocechowanych w państwach trzecich. Możliwość kontrolowania przez władze niderlandzkie stosowania cech probierczych w państwach trzecich jest niewystarczająca, podobnie jak niewystarczająca jest kontrola próbek i cechowania przeprowadzana w tych państwach trzecich. Pozwane państwo członkowskie zauważa również, że w odniesieniu do cechowania wyrobów z metali szlachetnych nie istnieje w Unii system uznawania organów oceniających zgodność państw trzecich.
- 31 Republika Francuska, występująca w charakterze interwenienta popierającego Republikę Czeską, uznaje zasadniczo, że stosowanie zasady wzajemnego uznawania do ocechowanych metali szlachetnych jest uzależnione od dodatkowej przesłanki, która nie znajduje zastosowania do innych rodzajów produktów i zgodnie z którą ocechowanie musi zostać dokonane na terytorium państwa członkowskiego wywozu przez niezależny organizm z siedzibą w tymże państwie członkowskim. Przesłanka ta jest uzasadniona szczególnym charakterem działalności cechowania, wynikającym z władztwa publicznego w zakresie potwierdzania próby. W rezultacie przedmiot ocechowany na terytorium państwa członkowskiego wywozu lub na terytorium państwa trzeciego, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie w przypadku

cech probierczych WaarborgHolland, nie korzysta z zasady wzajemnego uznawania. Samo dopuszczenie takiego przedmiotu do swobodnego obrotu w państwie członkowskim jest w tym zakresie niewystarczające. W rezultacie podnoszone naruszenie art. 34 TFUE nie może zostać wykazane.

- 32 Republika Francuska twierdzi ponadto, że zakładając, iż zasada wzajemnego uznawania znajduje zastosowanie, ograniczenie swobodnego przepływu towarów wynikające z odmowy uznania przez władze czeskie cech probierczych WaarborgHolland jest zgodne z art. 34 TFUE, gdyż jest uzasadnione celem w postaci ochrony konsumentów i zagwarantowania uczciwości obrotu handlowego oraz jest proporcjonalne względem tego celu.
- 33 W odpowiedzi Komisja podnosi w szczególności, że z orzecznictwa Trybunału nie wynika, iż w celu skorzystania z zasady wzajemnego uznawania działalność obejmująca cechowanie musi być wykonywana rzeczywiście na terytorium państwa członkowskiego, na podstawie którego przepisów cecha probiercza jest stosowana. Ponadto zgodnie z rozporządzeniem nr 765/2008 państwa członkowskie są zobowiązane uznać równoważność usług świadczonych przez urząd probierczy akredytowany na mocy tego rozporządzenia, nawet jeśli upoważniony oddział urzędu probierczego, który zastosował cechę probierczą, nie znajduje się na terytorium danego państwa członkowskiego ani na terytorium Unii. W tym względzie Komisja podkreśla, że niezależność niderlandzkich urzędów probierczych lub niderlandzkiej jednostki akredytującej nie jest kwestionowana, a gwarancje niezależności, jakie oferuje urząd kontrolny upoważniony przez państwo członkowskie wywozu, nie muszą koniecznie pokrywać się z tymi przewidzianymi w przez państwo członkowskie przywozu.

Ocena Trybunału

- 34 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wszelkie uregulowania państw członkowskich dotyczące handlu, mogące, bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie, utrudnić handel wewnątrz Unii, należy uznać za środki o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi w rozumieniu art. 34 TFUE (wyroki: z dnia 11 lipca 1974 r., Dassonville, 8/74, EU:C:1974:82, pkt 5; z dnia 16 stycznia 2014 r., Juvelta, C-481/12, EU:C:2014:11, pkt 16).
- 35 Przeszkody w swobodnym przepływie towarów, będące – w braku harmonizacji ustawodawstw – wynikiem stosowania przez państwo członkowskie do towarów pochodzących z innych państw członkowskich, w których są zgodnie z prawem produkowane i sprzedawane, przepisów krajowych określających wymogi, jakie towary te muszą spełniać, stanowią środki o skutku równoważnym, zakazane na mocy art. 34 TFUE, nawet jeśli przepisy te są stosowane bez rozróżnienia do wszystkich produktów, jeżeli ich stosowanie nie może zostać uzasadnione celem dotyczącym interesu ogólnego przeważającym nad wymogami swobody przepływu towarów (zob. podobnie wyrok z dnia 20 lutego 1979 r., Rewe-Zentral, zwany „wyrokiem Cassis de Dijon”, 120/78, EU:C:1979:42, pkt 8; a także wyroki: z dnia 15 września 1994 r., Houtwipper, C-293/93, EU:C:1994:330, pkt 11; z dnia 16 stycznia 2014 r., Juvelta, C-481/12, EU:C:2014:11, pkt 17).
- 36 Należy również przypomnieć, że zgodnie z art. 28 ust. 2 TFUE zakaz ograniczeń ilościowych między państwami członkowskimi, przewidziany w art. 34–37 TFUE stosuje się do produktów pochodzących z państw członkowskich oraz do produktów pochodzących z państw trzecich znajdujących się w swobodnym obrocie w państwach członkowskich. Zgodnie z art. 29 TFUE produkty pochodzące z państw trzecich są uważane za będące w swobodnym obrocie w jednym z państw członkowskich, jeżeli dopełniono wobec nich formalności przywozowych oraz pobrano wszystkie wymagane cła i opłaty o skutku równoważnym w tym państwie członkowskim i jeżeli nie skorzystały one z całkowitego lub częściowego zwrotu tych ceł lub opłat.
- 37 Trybunał wywnioskował z tego, że jeśli chodzi o swobodny przepływ towarów wewnątrz Unii, produkty znajdujące się w swobodnym obrocie są ostatecznie i całkowicie zrównane z produktami pochodzącymi z państw członkowskich i w rezultacie przepisy art. 34 TFUE stosują się bez żadnego rozróżnienia

zarówno do produktów pochodzących z Unii, jak i do produktów, które znalazły się w swobodnym obrocie na obszarze któregośkolwiek z państw członkowskich, bez względu na ich pierwotne pochodzenie (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 grudnia 1976 r., *Donckerwolcke i Schou*, 41/76, EU:C:1976:182, pkt 17, 18; z dnia 18 listopada 2003 r., *Budějovický Budvar*, C-216/01, EU:C:2003:618, pkt 95; a także z dnia 16 lipca 2015 r., *UNIC i Uni.co.pel*, C-95/14, EU:C:2015:492, pkt 41).

- 38 Z orzecznictwa Trybunału wynika jednak również, że wprowadzenie do obrotu jest etapem późniejszym względem przywozu. Tak jak produkt wyprodukowany zgodnie z prawem w Unii nie może zostać wyłącznie z tego względu wprowadzony do obrotu, tak zgodny z prawem przywóz produktu nie oznacza, że produkt ten jest automatycznie dopuszczony na rynek. Produkt pochodzący z państwa trzeciego, który znajduje się w swobodnym obrocie, jest zrównany z produktami pochodzącymi z państw członkowskich, jeśli chodzi o zniesienie należności celnych i ograniczeń ilościowych między państwami członkowskimi. Jednakże w zakresie, w jakim nie istnieją przepisy Unii harmonizujące warunki sprzedaży odnośnych produktów, państwo członkowskie, w którym zostały one wprowadzone do swobodnego obrotu, może sprzeciwić się ich sprzedaży, jeżeli nie spełniają one wymogów ustanowionych w tym celu w prawie krajowym z poszanowaniem prawa Unii (wyroki: z dnia 30 maja 2002 r., *Expo Casa Manta*, C-296/00, EU:C:2002:316, pkt 31, 32; a także z dnia 12 lipca 2005 r., *Alliance for Natural Health i in.*, C-154/04 i C-155/04, EU:C:2005:449, pkt 95).
- 39 Jak zauważył w istocie rzecznik generalny w pkt 57 i 58 opinii, wynika stąd, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, zasada wzajemnego uznawania wyrażona w orzecznictwie przypomnianym w pkt 35 niniejszego wyroku nie może znaleźć zastosowania w odniesieniu do handlu w Unii dopuszczonymi do swobodnego obrotu towarami pochodzącymi z państw trzecich, jeżeli towary te przed ich wywozem do państwa członkowskiego innego niż państwo, w którym zostały one dopuszczone do swobodnego obrotu, nie były również zgodnie z prawem sprzedawane na terytorium państwa członkowskiego.
- 40 W niniejszym przypadku wiadomo jest, że skarga nie dotyczy odmowy uznania cech probierczych *WaarborgHolland* i dodatkowego cechowania, które mogłyby w rezultacie być wymagane przez Republikę Czeską przy bezpośrednim przywozie na jej terytorium z państwa trzeciego metali szlachetnych oznakowanych cechami probierczymi *WaarborgHolland* zastosowanymi poza terytorium Unii. Skarga ta nie dotyczy również cech probierczych objętych konwencją o kontroli i cechowaniu wyrobów z metali szlachetnych, sporządzoną w Wiedniu w dniu 15 listopada 1972 r., zmienioną w dniu 18 maja 1988 r., ani cech probierczych, których dotyczą dwustronne umowy o wzajemnym uznawaniu cech probierczych stosowanych w odniesieniu do wyrobów z metali szlachetnych zawarte przez niektóre państwa członkowskie z państwami trzecimi, wymienione przez rzecznika generalnego w pkt 30 opinii.
- 41 Natomiast w skardze tej Komisja kwestionuje zgodność z art. 34 TFUE czeskiej praktyki polegającej na nieuznawaniu cech probierczych *WaarborgHolland*, będących potwierdzającymi cechami probierczymi, i na wprowadzeniu w rezultacie wymogu dodatkowego o cechowania odnośnych metali szlachetnych przy przywozie do Republiki Czeskiej metali szlachetnych oznakowanych tymi cechami probierczymi, które zostały zgodnie z prawem o cechowane i były sprzedawane na terytorium Niderlandów lub odpowiednio na terytorium innego państwa członkowskiego lub też zostały o cechowane na terytorium państwa trzeciego zgodnie z niderlandzkimi przepisami i znajdują się w swobodnym obrocie w państwie członkowskim innym niż Republika Czeska, czy to w Królestwie Niderlandów, czy też w innym państwie członkowskim.
- 42 Tymczasem Trybunał orzekł już, że przepisy krajowe wymagające, aby wyroby z metali szlachetnych przywożone z innych państw członkowskich, w których są one zgodnie z prawem sprzedawane i o cechowane zgodnie z ustawodawstwem tych państw, zostały dodatkowo o cechowane w państwie członkowskim przywozu, utrudniają przywóz i czynią go bardziej kosztownym, stanowiąc zatem środek

o skutku równoważnym do ograniczenia ilościowego w przywozie w rozumieniu art. 34 TFUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 czerwca 2001 r., Komisja/Irlandia, C-30/99, EU:C:2001:346, pkt 27; a także z dnia 16 stycznia 2014 r., Juvelta, C-481/12, EU:C:2014:11, pkt 18, 20).

- 43 Jest tak również w przypadku praktyki rozważanej w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z tą praktyką metale szlachetne oznaczone cechami probierczymi WaarborgHolland, niderlandzkiego urzędu probierczego, niezależnie od tego, czy zgodnie z prawem zostały zarówno ocechowane, jak i były sprzedawane na terytorium niderlandzkim lub odpowiednio na terytorium innego państwa członkowskiego, czy też ocechowane na terytorium państwa trzeciego zgodnie z przepisami niderlandzkimi i dopuszczone do swobodnego obrotu w państwie członkowskim, oraz niezależnie od faktu, czy były bądź nie były sprzedawane zgodnie z prawem na terytorium państwa członkowskiego, mogą być sprzedawane na terytorium Republiki Czeskiej wyłącznie po poddaniu ich kontroli i zastosowaniu dodatkowej cechy probierczej w tymże państwie członkowskim, co powoduje, że przywóz tych wyrobów na terytorium Republiki Czeskiej z innych państw członkowskich jest utrudniony i wiąże się z wyższymi kosztami.
- 44 Praktyka ta jest zatem zakazana na mocy art. 34 TFUE, chyba że może być ona obiektywnie uzasadniona.
- 45 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że przepisy krajowe stanowiące środek o skutku równoważnym do ograniczenia ilościowego w przywozie w rozumieniu art. 34 TFUE mogą być uzasadnione jednym ze względów interesu ogólnego wyliczonych w art. 36 TFUE lub wymogami nadrzędnymi (wyroki: z dnia 10 lutego 2009 r., Komisja/Włochy, C-110/05, EU:C:2009:66, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 6 września 2012 r., Komisja/Belgia, C-150/11, EU:C:2012:539, pkt 53).
- 46 W niniejszym przypadku Republika Czeska powołuje się na nadrzędny wymóg wynikający z konieczności zapewnienia ochrony konsumentów.
- 47 W tym względzie Trybunał orzekł już, że obowiązek importera obejmujący umieszczenie na wyrobach z metali szlachetnych cechy probierczej wskazującej próbę tych wyrobów ma co do zasady zapewnić skuteczną ochronę konsumentów i wspierać uczciwość obrotu handlowego (wyroki: z dnia 21 czerwca 2001 r., Komisja/Irlandia, C-30/99, EU:C:2001:346, pkt 29; z dnia 16 stycznia 2014 r., Juvelta, C-481/12, EU:C:2014:11, pkt 21).
- 48 Jednakże w tym kontekście Trybunał orzekł również, że państwo członkowskie nie może wymagać nowego ocechowania produktów przywożonych z innego państwa członkowskiego, w którym były one legalnie sprzedawane i ocechowane zgodnie z przepisami tego państwa, jeżeli informacje widniejące na oryginalnej cesze probierczej, niezależnie od ich formy, są równoważne z informacjami wymaganymi w państwie członkowskim przywozu i zrozumiałe dla konsumentów w tym państwie (wyroki: z dnia 21 czerwca 2001 r., Komisja/Irlandia, C-30/99, EU:C:2001:346, pkt 30; z dnia 16 stycznia 2014 r., Juvelta, C-481/12, EU:C:2014:11, pkt 22).
- 49 Jednakże w niniejszym przypadku przedmiotem sporu nie jest równoważność informacji wynikających z cech probierczych WaarborgHolland i informacji wymaganych przez Republikę Czeską w odniesieniu do krajowych cech probierczych ani możliwość ich zrozumienia przez konsumentów w tym państwie członkowskim – których to aspektów Republika Czeska nie kwestionuje – lecz poziom gwarancji oferowanej przez ocechowanie dokonane na terytorium państw trzecich przez oddział niderlandzkiego urzędu probierczego, jakim jest w tym przypadku WaarborgHolland, który na mocy prawa niderlandzkiego jest upoważniony do prowadzenia przynajmniej części swej działalności poza terytorium Unii.

- 50 Republika Czeska, popierana przez Republikę Francuską, podnosi bowiem, że taka cecha probiercza zastosowana poza terytorium Unii, nawet jeśli o cechowanie to zostało przeprowadzone przez oddziały niezależnego urzędu probierczego, który zgodnie z prawem państwa członkowskiego, któremu podlega, jest upoważniony do wykonywania części swej działalności na terytorium państw trzecich, nie oferuje gwarancji wystarczających do uznania jej za równoważną z cechą probierczą, która zostałaby zastosowana przez niezależny organ państwa członkowskiego na jego terytorium. Zdaniem tych państw członkowskich wiarygodność takiego o cechowania dokonanego poza terytorium Unii nie może być gwarantowana z uwagi na przeszkody, które występują, jeśli chodzi o sprawowanie wystarczającej kontroli przez państwo członkowskie, któremu podlega ten organ, w zakresie jego działalności prowadzonej na terytorium państw trzecich.
- 51 W tym względzie należy przypomnieć, że co się tyczy wymogu, aby cecha probiercza została zastosowana przez osobę prawną spełniającą określone kryteria w zakresie kompetencji i niezależności, Trybunał orzekł już wprawdzie, że państwo członkowskie nie może – twierdząc, że funkcja probiercza cechy probierczej może zostać zapewniona wyłącznie poprzez działanie właściwego organu państwa członkowskiego przywozu – sprzeciwić się sprzedaży na swym terytorium wyrobów z metali szlachetnych o cechowanych w państwie członkowskim wywozu przez niezależny organ. Występowanie podwójnej kontroli w państwie członkowskim wywozu i w państwie członkowskim przywozu nie może być bowiem uzasadnione, jeżeli rezultaty kontroli przeprowadzonej w państwie członkowskim pochodzenia spełniają wymogi państwa członkowskiego przywozu. W tym względzie Trybunał orzekł również, że funkcja probiercza cechy probierczej jest spełniona, jeśli została ona zastosowana przez niezależny organ w państwie członkowskim wywozu (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 1994 r., Houtwipper, C-293/93, EU:C:1994:330, pkt 17–19).
- 52 Jednakże z uwagi na ryzyko oszustw występujące na rynku wyrobów z metali szlachetnych, jako że drobne zmiany co do zawartości metali szlachetnych mogą mieć istotny wpływ na marżę zysku producenta, Trybunał uznał, że w braku uregulowań Unii wybór środków odpowiednich w celu zaradzenia temu ryzyku należy do państw członkowskich, które dysponują szerokim zakresem uznania (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 1994 r., Houtwipper, C-293/93, EU:C:1994:330, pkt 21, 22).
- 53 W tym kontekście Trybunał uznał, że o ile wybór między sprawowaniem kontroli a priori przez niezależny organ a reżimem umożliwiającym producentom państwa członkowskiego wywozu o cechowanie przez nich samych odnośnych towarów objęty jest zakresem swobodnego uznania każdego państwa członkowskiego, to państwo członkowskie, którego przepisy stawiają wymóg, aby cecha probiercza została zastosowana przez niezależny organ, nie może sprzeciwić się sprzedaży na jego terytorium wyrobów z metali szlachetnych przywożonych z innych państw członkowskich, jeżeli wyroby te zostały rzeczywiście o cechowane przez niezależny organ w państwie członkowskim wywozu. Trybunał podkreślił ponadto, że gwarancje niezależności oferowane przez organ państwa członkowskiego wywozu nie muszą pokrywać się z gwarancjami przewidzianymi w przepisach krajowych państwa członkowskiego przywozu (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 września 1994 r., Houtwipper, C-293/93, EU:C:1994:330, pkt 20, 22, 23, 27; a także z dnia 16 stycznia 2014 r., Juvelta, C-481/12, EU:C:2014:11, pkt 36, 37).
- 54 Trybunał nie zajął jednak dotychczas stanowiska co do cech probierczych zastosowanych na terytorium państw trzecich. Tymczasem w tym względzie, z uwagi na ryzyko oszustw występujące na rynku metali szlachetnych i szeroki zakres uznania, jaki Trybunał przyznał już państwom członkowskim w odniesieniu do odpowiednich środków zapobiegających temu ryzyku, należy uznać, że w braku przepisów Unii w tej dziedzinie państwo członkowskie może, w ramach zwalczania oszustw prowadzonego w celu zapewnienia ochrony konsumentów na swym terytorium, nie dopuścić, aby jego urząd probierczy lub urzędy probiercze czy też inne organy, które upoważnia ono do stosowania cech probierczych tego państwa członkowskiego na metalach szlachetnych, stosował te cechy probiercze na terytorium państw trzecich.

- 55 Z powyższego wynika, że w aktualnym stanie prawa Unii i poza przypadkami uregulowanymi w umowie międzynarodowej, których, jak przypomniano w pkt 40 niniejszego wyroku, nie dotyczy niniejsza skarga, państwo członkowskie może co do zasady, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 52 niniejszego wyroku, nie uznać, iż cechy probiercze zastosowane na terytorium państw trzecich oferują równoważny poziom ochrony konsumentów w stosunku do cech probierczych zastosowanych przez niezależne organy na terytorium państw członkowskich.
- 56 W tym zakresie Komisja nie może zasadnie podnieść argumentu opartego na rozporządzeniu nr 765/2008, aby twierdzić, że ponieważ WaarborgHolland jest organem oceny zgodności akredytowanym przez niderlandzki organ akredytacyjny na mocy tego rozporządzenia, Republika Czeska jest w każdym razie zobowiązana dopuścić na swym terytorium metale szlachetne oznaczone cechami probierczymi tego organu oceny zgodności, jeżeli są one przywożone z innego państwa członkowskiego, nie będąc przy tym uprawnioną do wykonywania kontroli czy też, odpowiednio, stosowania dodatkowego o cechowania.
- 57 O ile bowiem, po pierwsze, art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 765/2008 przewiduje, że w przypadku gdy jednostka oceniająca zgodność składa wniosek o akredytację, kieruje go co do zasady do krajowej jednostki akredytującej w państwie członkowskim, w którym prowadzi działalność, to rozporządzenie to nie zawiera uregulowań dotyczących kwestii terytorium, na którym jednostki oceniające zgodność mogą lub powinny prowadzić swą działalność, ani zakresu, w jakim akredytacja przyznana im przez krajową jednostkę akredytującą na mocy tego rozporządzenia może bądź nie może czy też powinna bądź nie powinna obejmować działalność jednostek oceniających zgodność prowadzoną przez ich oddziały na terytorium państw trzecich. Po drugie, i ponadto, kwestia czy zakwestionowana przez Komisję czeska praktyka jest bądź nie jest zgodna z rozporządzeniem nr 765/2008, nie jest objęta przedmiotem niniejszej skargi.
- 58 Należy jednak podkreślić, że wykonywanie uprawnień przyznanego państwom członkowskim w pkt 55 niniejszego wyroku nie może być uzasadnione, jeżeli zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 51 niniejszego wyroku wyniki kontroli dokonanej w państwie członkowskim, z terytorium którego odnośne metale szlachetne zostały wywiezione, spełniają wymogi państwa członkowskiego przywozu.
- 59 Tymczasem jest tak z pewnością w niniejszym przypadku, jeśli chodzi o metale szlachetne o cechowane przez WaarborgHolland na terytorium Niderlandów i sprzedawane zgodnie z prawem w tym państwie członkowskim lub odpowiednio na terytorium innego państwa członkowskiego, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 53 niniejszego wyroku.
- 60 Jest tak również w przypadku metali szlachetnych oznaczonych cechą probierczą WaarborgHolland zastosowaną w państwie trzecim, które zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w Unii i które przed ich przywozem do Republiki Czeskiej były zgodnie z prawem sprzedawane na terytorium państwa członkowskiego, które podobnie jak Republika Czeska postanowiło nie dopuścić, aby jego urząd probierczy lub urzędy probiercze czy też inne organy, które upoważnia ono do stosowania cech probierczych tego państwa członkowskiego, zastosował te cechy probiercze na terytorium państw trzecich. W takiej sytuacji należy bowiem uznać, że kontrola sprawowana przez takie państwo członkowskie w ramach sprzedaży odnośnych metali szlachetnych na jego terytorium spełnia wymogi Republiki Czeskiej, gdyż w takim przypadku te dwa państwa członkowskie posiadają równoważny poziom ochrony konsumentów.
- 61 Należy zatem stwierdzić, że w sytuacjach określonych w pkt 59 i 60 niniejszego wyroku odmowa uznania cech probierczych WaarborgHolland przez Republikę Czeską nie może być uzasadniona i w rezultacie wykazane zostało zarzucane uchybienie zobowiązaniom.

- 62 Natomiast z powyższych uwag wynika, że w przypadku metali szlachetnych oznaczonych cechą probierczą WaarborgHolland na terytorium państwa trzeciego, które to metale zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w Unii i były przedmiotem wywozu do Republiki Czeskiej, ale które nie były uprzednio sprzedawane zgodnie z prawem w państwie członkowskim, a także jeśli chodzi o takie towary, które po dopuszczeniu do swobodnego obrotu były zgodnie z prawem sprzedawane w państwie członkowskim, które nie ustanawia wymogu ocechowania metali szlachetnych przez niezależny organ, lub też w państwie członkowskim, które wymaga takiego ocechowania, ale dopuszcza, aby zostało ono przeprowadzone na terytorium państw trzecich, wyniki kontroli dokonanej w państwie członkowskim, z którego odnośne metale szlachetne są wywożone, nie mogą spełniać wymogów Republiki Czeskiej.
- 63 Jednakże o ile rozważana czeska praktyka może być w związku z tym częściowo uzasadniona, w szczególności ponieważ odnośne metale szlachetne mogą nie spełniać wymogów legalnej sprzedaży w państwie członkowskim, to aby takie uzasadnienie było dopuszczalne, konieczne jest również, aby praktyka ta była odpowiednia względem realizacji tego celu i aby nie wykraczała poza to, co konieczne do jego osiągnięcia (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 lutego 2009 r., Komisja/Włochy, C-110/05, EU:C:2009:66, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 16 stycznia 2014 r., Juvelta, C-481/12, EU:C:2014:11, pkt 29).
- 64 Tymczasem nie ulega wątpliwości, że rozważana czeska praktyka obejmuje metale szlachetne oznaczone cechami probierczymi WaarborgHolland w sposób ogólny, a nie tylko metale szlachetne oznaczone cechami probierczymi WaarborgHolland zastosowanymi na terytorium państw trzecich, i to ponadto bez rozróżnienia w zależności od warunków, zgodnie z którymi te metale szlachetne zostały wywiezione do Republiki Czeskiej, to znaczy w szczególności w zależności od tego, czy zostały wywiezione do Republiki Czeskiej po samym dopuszczeniu ich do swobodnego obrotu w innym państwie członkowskim, czy też po tym, gdy były one też przedmiotem zgodnej z prawem sprzedaży w innym państwie członkowskim.
- 65 W tym względzie Republika Czeska powołuje się na niemożność rozróżnienia wśród cech probierczych WaarborgHolland tych, które zostały zastosowane na terytorium państw trzecich, i tych, które zostały zastosowane w Unii, gdyż ocechowanie to jest identyczne niezależnie od miejsca jego zastosowania. Jednakże okoliczność ta nie uniemożliwia uznania, że praktyka ta, w zakresie, w jakim może być uzasadniona, jest proporcjonalna względem założonego celu.
- 66 Jest bowiem możliwe – na przykład poprzez wprowadzenie względem importera w Republice Czeskiej wymogu przedstawienia dowodu z dokumentów potwierdzającego miejsce, w którym odnośna cecha probiercza została zastosowana, a także, stosownie do okoliczności, miejsce dopuszczenia do swobodnego obrotu i wprowadzenia do legalnej sprzedaży danych metali szlachetnych w Unii – ograniczenie odmowy uznania cech probierczych WaarborgHolland wyłącznie do sytuacji, w których dodatkowa kontrola tychże metali przez czeskie władze jest rzeczywiście uzasadniona ochroną konsumentów, co stanowiłoby mniej ograniczający swobodny przepływ towarów środek niż ogólna odmowa uznania tych cech probierczych i wymóg dodatkowego ocechowania wszystkich metali szlachetnych oznaczonych tymi cechami probierczymi.
- 67 Fakt, że w takim przypadku ostateczny konsument nie jest sam w stanie zweryfikować, czy cecha probiercza WaarborgHolland zastosowana w odniesieniu do metalu szlachetnego została użyta na terytorium państwa trzeciego, czy też na terytorium Unii, i może w rezultacie zostać wprowadzony w błąd co do jej jakości, nie może, wbrew temu, co twierdzi Republika Czeska, świadczyć o proporcjonalnym charakterze odnośnej praktyki, chyba że zostanie uznane, iż taki konsument nie może polegać na właściwych władzach państwa członkowskiego konsumpcji w zakresie kontroli jakości produktów dopuszczonych przez nie na rynku krajowym, co nie może mieć miejsca.

- 68 Należy zatem stwierdzić, że rozważana czeska praktyka, z uwagi na jej ogólny i systematyczny charakter, w zakresie, w jakim może być uzasadniona ochroną konsumentów, nie jest proporcjonalna względem założonych celów.
- 69 W świetle ogółu powyższych uwag należy, po pierwsze, stwierdzić, że odmawiając uznania cech probierczych WaarborgHolland, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 34 TFUE, oraz po drugie, odrzucić skargę w pozostałym zakresie.

W przedmiocie kosztów

- 70 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 138 § 3 zdanie pierwsze regulaminu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron każda z nich pokrywa własne koszty. Ponieważ skarga Komisji jest w części niedopuszczalna, należy orzec, że Komisja i Republika Czeska pokrywają własne koszty.
- 71 Na podstawie art. 140 § 1 tego samego regulaminu, zgodnie z którym państwa członkowskie interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty, Republika Francuska pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odmawiając uznania cech probierczych urzędu probierczego WaarborgHolland, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 34 TFUE.**
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona.**
- 3) Komisja Europejska, Republika Czeska i Republika Francuska pokrywają własne koszty.**

Podpisy